26/01/2019

Ο Γ. Βασιλείου γράφει για την Συμφωνία των Πρεσπών

/ Γνώμες

Του Γ. Ι. Βασιλείου/ Δ/ντή Γραφείου Τύπου της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος

«Οι πένθιμες καμπάνες τού Θανάτου και οι καμπανάρηδες της ζωής»

«Όταν οι καμπάνες σημαίνουν πένθιμα, ο κόσμος πεθαίνει.... Όταν, όμως, δύο διαφορετικά Έθνη γίνουν ένα και οι πολίτες τους καταλάβουν ότι είναι Δημιουργήματα τού ενός Θεού, χωρίς χρώμα και σύνορα, τότε ο κόσμος δεν πεθαίνει ποτέ...»

Με αφορμή αυτές τις σκέψεις μου αλλά και το ερέθισμα που έλαβα από τον έγκριτο εκκλησιαστικό ιστότοπο «Βήμα Ορθοδοξίας», ο οποίος τις τελευταίες

ημέρες ανήρτησε δύο δημοσιεύματα με τίτλο: «Μακεδονία τώρα: πένθιμα χτυπούν οι καμπάνες», το ένα και «ο Μητροπολίτης στις εκδηλώσεις μνήμης τού Ολοκαυτώματος των Ελλήνων Εβραίων», το άλλο, μού γεννήθηκε το υπαρξιακό ερώτημα: «**Μπορεί η Εκκλησία να αποτελεί στις ημέρες μας τον μοχλό δύναμης της εργαλοιοποίησης για την δυναμική τής Ιστορίας;»**

Η απάντηση την οποίαν έδωσα μετά, από προσωπική βάσανο στην οποίαν υπεβλήθην, ήταν ένα ΟΧΙ και αυτό διότι η Εκκλησία χτυπά πένθιμα τις καμπάνες εκεί όπου κυριαρχεί ο Θάνατος και όχι εκεί όπου επιτυγχάνεται, έστω και μέσω αντιθέσεων, η Ειρήνη.

Πένθιμα χτύπησαν οι καμπάνες όταν το Ελληνικό Έθνος υποδουλώθηκε στους Οθωμανούς και στους Γερμανούς κατακτητές, ενώ χαρμόσυνα χτύπησαν όταν το Έθνος των Ελλήνων ελευθερώθηκε από τους κατακτητές.

Για τον λόγο αυτό, θέλω να πιστεύω πως η Συμφωνία των Πρεσπών, είναι μια νέα υπόθεση για όλους μας.

Όσοι, όμως, εγκλωβιζόμαστε, σήμερα, αβασάνιστα σε έναν αρρωστημένο πατριωτισμό δεν κάνουμε τίποτα άλλο παρά να γινόμαστε υμνητές τού πολέμου και της πένθιμης καμπάνας. Δεν αγωνιζόμαστε για την επικράτηση της Ειρήνης παρά μόνο ρίχνουμε νερό στον μύλο τού κάθε νεοεμφανιζόμενου μορφώματος που ως σκοπό και στόχο έχει την διάλυση και την αποσύνθεση της κοινωνίας.

«Ο χώρος τής Εκκλησίας είναι ο χώρος όπου το Φως καταργεί το σκοτάδι. Είναι ο χώρος στον οποίον ο ένας ακουμπά πάνω στον άλλον προσφέροντας την αγάπη... ».

Όλη αυτή η εμμονή στον υπέρμετρα αρρωστημένο πατριωτισμό από τους κάθε λογής πατριδοκάπηλους, δεν οδηγεί πουθενά παρά μόνον στην επανάληψη λαθών τού παρελθόντος τα οποία οδήγησαν Έθνη ολόκληρα σε Ολοκαυτώματα.

Προς αποφυγή τέτοιων εγκληματικών ενεργειών, χρέος όλων μας, αυτήν την σκοτεινή ώρα προς την αυγή, θα πρέπει να είναι ο αγώνας μας για την επικράτηση της Ειρήνης, για την ειρηνική συνύπαρξη με τον «ξένο» ώστε να μή ζήσει και πάλι ο κόσμος νέα Ολοκαυτώματα Εθνών.

Χρέος μας είναι να αποβάλλουμε από την ζωή μας τα ιδεολογήματα μίσους των εθνικιστικών διαχωριστικών γραμμών, ότι, δηλαδή, ο «ξένος» είναι η κόλασή μας, αλλά υιοθετώντας το μήνυμα ζωής ότι ο άλλος είναι ο Παράδεισός μας.

Αυτό, ακριβώς, απεικονίζει ο τίτλος τού δεύτερου διαδικτυακού δημοσιεύματος, με τον Ορθόδοξο Μητροπολίτη να είναι δίπλα στον Ραββίνο και να καταδικάζουν,

από κοινού, τούς υπαίτιους τού Ολοκαυτώματος. Χωρίς ο ένας ή ο άλλος να απεμπολούν τις θρησκευτικές ή ιδεολογικές τους ιδιαιτερότητες, στάθηκαν πλάι, ο ένας στον άλλον, αφορίζοντας τον Θάνατο, καταδικάζοντας το σκοτάδι για να επικρατήσει το Φως και η ειρηνική συνύπαρξη ζωής με όλες της τις προεκτάσεις.

Αυτό, ακριβώς, δεν είναι ο χώρος τής Εκκλησίας όπου το Φως καταργεί το σκοτάδι; Εκεί δεν είναι ο χώρος στον οποίον ο ένας ακουμπά πάνω στον άλλον προσφέροντας την αγάπη, η οποία ενσαρκώνεται και ολοκληρώνεται στο κοινό Ποτήριο της ζωής;

Γι’ αυτούς τους λόγους, θα πρέπει όλοι μας να καταλάβουμε ότι ο κόσμος μας θα γίνει καλλίτερος όταν όλοι μαζί αγωνιστούμε και καταφέρουμε να καταργήσουμε το σκοτάδι και να δώσουμε, στον κόσμο, το Φως της ζωής.

«Ο κόσμος μας έχει ανάγκη από έναν Διογένη που μέσα στο σκότος τού κόσμου θα βρεί τον χαμένο άνθρωπο της Ιστορίας…»

Η πραγμάτωση αυτή θα γίνει πράξη όταν όλοι μας μεταμορφώσουμε το «πρέπει» σε «κάνω πράξη» στην ζωή μου την ενσάρκωση του Ειρηνοποιού στα χρόνια της χολέρας των υμνητών τού μίσους και της αμαύρωσης τής Εικόνας τού Θεού, που είναι ο Άνθρωπος.

Υπερβαίνοντας τον πτωτικό άνθρωπο, θα πρέπει να αντισταθούμε σε όλους εκείνους τους νεοδογματισμούς των εμπνευστών που τροφοδοτούν με αρρωστημένα ιδεολογήματα τις πένθιμες καμπάνες, να δώσουμε, ως αντίδοτο, το μήνυμα τής μεταμόρφωσης του κόσμου.

Θα πρέπει να παιδαγωγήσουμε τον κόσμο, τους Λαούς ώστε να γίνουν οι χαρμόσυνες καμπάνες τής Ειρήνης.

Να γίνουν εκείνοι οι άνθρωποι οι οποίοι θα μεταμορφώσουν τα νεκροταφεία των αρρωστημένων ιδεολογημάτων σε κοιμητήρια Ειρήνης και προοπτικής ειρηνικής και αισχατολογικής Αναστάσεως των νέων γενεών.

Αυτό χρειάζεται σήμερα ο κόσμος, αυτό έχει ανάγκη η ανθρωπότητα.

Έχει ανάγκη από έναν Διογένη που μέσα στο σκότος τού κόσμου θα βρεί τον χαμένο άνθρωπο της Ιστορίας ο οποίος θα χτυπήσει την χαρμόσυνη καμπάνα της χαράς, της ευημερίας και της συνύπαρξης των Λαών.